

РЕШЕНИЕ

№ 26461

гр. София, 30.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 14.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **1109** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. Г. С., с която се оспорва Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2154912/03.01.2026 г. на Командир на отделение при сектор ПП-ОДМВР - П., с която на жалбоподателя е наложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от три месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, п. б. „бб“ ЗДвП, поради твърдяно нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни за поведение на водача, представляващо нарушение на ЗДвП. Жалбоподателят отрича да е напуснал пътнотранспортно произшествие, като акцентира, че пръв се е оттеглил водача на другото МПС. При липса на спор, претенции за имуществени вреди или данни за пострадали лица, жалбоподателят основателно е приел, че не са налице предпоставки за уведомяване на МВР. Тези обстоятелства не били обсъдени в заповедта. Оспорващият изтъква и че след „инцидента“ доброволното се е явил на посоченото от КАТ място и е съдействал на органите на МВР, което поведение не показва намерение за укриване. Не било доказано нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Законът задължавал водача да спре и да установи последиците от ПТП — задължение, което жалбоподателят е изпълнил. В тази хипотеза не съществувало законово задължение за уведомяване на МВР, тъй като нямало пострадали лица (чл. 123, ал. 1, т. 2 ЗДвП е неприложим). Следователно липсвало и основание за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, п. б. „бб“ ЗДвП. Липсвали мотиви относно срока, в нарушение на принципа на съразмерност. Административният орган наложил максималния допустим срок на

мярката (до 3 месеца), без да изложи каквито и да е мотиви относно продължителността ѝ. Не били отчетени релевантни обстоятелства като: липса на предходни нарушения; липса на пострадали лица; минимални имуществени вреди; липса на данни за опасно или системно противоправно поведение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Й. И., който поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски.

Ответникът - командир на отделение при Сектор ПП П., ОДМВР- П., не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуален представител, за ход на делото и по същество на спора. Претендирано е присъждане на юрисконсултско възнаграждение и е възведено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 03.01.2026 г. срещу Н. Г. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4842514 за това, че на 03.01.2026 г., около 17,10 часа, в [община], ПП I-1, движейки се към [населено място] и в района на 286+800км., при управление на собствения му лек автомобил марка „Ф.“, модел „П.“, с регистрационен номер СА 5046 ТТ, предприема маневра отклонение на ляво и реализирал ПТП с движещия се до него и отклоняващ се на дясно автомобил с ДК [рег.номер на МПС] като по този начин реализира ПТП с материални щети и за това че като участник в ПТП не остава на мястото на произшествието и не уведомява съответната служба за контрол. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 25, ал.2 пр 1 и чл.123, ал.1, т. 1 от ЗДВР.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, с която за извършеното от Н. Г. С. нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка и е разпитана съпругата на жалбоподателя А. М. Л. - С., която е пътувала с него на процесната дата. Съгласно показанията на г-жа С. на 3-ти януари 2026г. се връщали от почивка с Б. и след слизване от магистралата друга кола набила спирачки пред тях, поради което двата автомобила са щели да се ударят. Водачът на другия автомобил слязъл от колата, а свидетелката помолила съпруга си да не слиза. Според показанията на свидетеля другият водач започнал да снима колата им и да заплашва, след което се качил и потеглил. Едва след това жалбоподателят слязъл да огледа колата, на която нямало нищо и потеглил. По-късно същия ден на нейния телефон се получило обаждане от лице, което се представило за служител на КАТ и им било указано къде да се върнат. На посоченото място ги очаквали водачът на другата кола и служители на КАТ, които взели документите на съпруга.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.)

принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от представените към преписката заповед № 313з-362/28.02.2022г. и служебна бележка заповедта е издадена от компетентно лице.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагането на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

В конкретния случай ПАМ е приложена за извършено нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП. Цитираната норма предвижда наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и глоба 200 лв. за водач, който: управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места (т. 1); е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право (т. 2); откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол (т. 3); откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението (т. 4); наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие (т. 5); при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство (т. 6); управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение (т. 7).

В случая, съобразно констатираните от издателя на акта нарушения на чл. 25, ал. 2, пр. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, мярката от вида на процесната по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП е приложена за извършено нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от закона и конкретно за неизпълнение на задължението на водача на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

В процеса по оспорване на ПАМ, административният орган носи тежестта (чл. 170, ал. 1 АПК) при условията на пълно и главно доказване да установи фактическите основания за издаване на акта, респ. наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, а именно: първо, че жалбоподателката реално е участвала в ПТП, и второ – че същият не е изпълнил задължението си да спре и да установи последиците от произшествието..

В конкретния случай ответникът не ангажира безспорни доказателства за това. Волеизявлението му се основава на формално съставени документи (АУАН) – по непроверени чужди твърдения, без да е извършена реална проверка на фактите по случая (конкретно участието на жалбоподателя в ПТП). Не са представени и няма данни за съставен Констативен протокол за ПТП, в който да са отразени данни за настъпили вреди или пострадали лица от ПТП между двата автомобил на процесната дата, протокол за оглед, за заведена щета или друг документ

удостоверяващ настъпването на тези факти.

Събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства разколебават тезата на органа и опровергават вписаните в АУАН констатации. Показаната на свидетелката С. установяват, че пръв конфликтната ситуация е напуснал другия водач, а по автомобила не е имало щети.

Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП изисква съзнателно (виновно) неизпълнение на задълженията. За да е съставомерно деянието, водачът трябва да е възприел съприкосновението между автомобилите (визуално, чрез звук или удар) и въпреки ясното съзнание, че е участник в ПТП, умишлено да е напуснал мястото, с което е възпрепятствал установяването на последиците от него. Конструкцията на чл.123 от ЗДвП е такава, че регламентира последователно задълженията на водача. Според ал.1, т.1 водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието, което задължение жалбоподателят е изпълнил. Следващите точки на същия член регламентират какво е правно-дължимото поведение на водача ако при произшествието са пострадали хора (т.2) или когато при произшествието са причинени само имуществени вреди (т.3). В случая не се установява никоя от сочените хипотези, за да се изисква и очаква от лицето оставане на място и още повече уведомяване на МВР.

По преписката липсват каквито и да било данни за обективно изясняване на случая, с което административният орган е допуснал съществено нарушение на чл. 7 (принцип за обективност) и чл. 35 АПК (задължение за изясняване на фактите преди издаване на акта). Приложени са само обясненията на жалбоподателя за станалото, които заедно с показанията на свидетелката сочат различна фактическа обстановка, изключваща извършено нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП от негова страна. Няма приложени обяснения на другия водач, няма приложена скица, дори и по описание на страните, няма данно за поражения по автомобилите. Доказателствата, представени по делото сочат, че мястото е напуснато от другия водач. Издаването на утежняващ по своите последици индивидуален административен акт не може да почива на предположения и догадки, а само на конкретни доказателства, установяващи основанията за прилагането му. Като е издал заповедта въз основа на едностранчиви и непроверени данни, без да обсъди писмените обяснения на С. и без да събере доказателства за твърдяното деяние, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, вкл. на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Отнемането на СУМПС на жалбоподателя в случая е произволно и не отговаря на целта на закона, тъй като почива на предположения, а не на доказани факти.

Изложеното сочи, че оспореният административен акт се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора заявената от жалбоподателя претенция за присъждане на разноски е основателна. Според списъка на разноските (л.66) същият претендира присъждане на разноски в общ размер 1205,11 Евро., от които 5,11 в държавна такса и 1200,00 Евро представляващи адвокатско възнаграждение, за заплащането на което са представени доказателства. Съдът намира за основателно отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК предвижда ако възнаграждението за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът по искане на страната може да присъди по нисък размер, но не по малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съдът счита, че не е налице фактическа и правна сложност на делото, която да обоснове присъждане на възнаграждение в размер по-висок от минималния, предвиден в наредбата, както и че производството е приключило

в едно заседание. В тази връзка на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа на ответника следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 € (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет цента), равняващи се на 1000 лв. (хиляда лева).

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-2154912/03.01.2026 г. на Командир на отделение при сектор ПП-ОДМВР - П., с която на жалбоподателя е наложено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от три месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, п. б. „бб“ ЗДвП, поради твърдяно нарушение на чл. 175, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР- П. да заплати на Н. Г. С. разноски по делото в размер на 516,40 (петстотин и шестнадесет евро и четиридесет цента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: